

селяни и коля, дѣто неможеше да се размише, и излѣзохъ до вечерята да похода въз градѣтъ и до съсѣдитѣ Отдохъ къмъ Св. Димитрия покрай града, стража отъ Българитѣ пазеше улицитѣ и като съзрѣва че нѣма съмнение въ меня за бѣгъ, не ми каза нищо; оттамъ се ошжихъ за Хакарджа, но отъ многото ми маиние врѣмето бѣше близо часа 9 по т., приближихъ се до единъ български дюкянъ, видѣхъ тамъ нѣколко отъ българокитѣ опълченски момчета, които почнахъ да говоретъ на едного тамъ, който ги запитваше за битката какъ отива и кои ще надвиятъ; та имъ се насмивахъ солдатитѣ съ тия думи: а бѣ вий сиоци като сте чули топоветѣ да гърмятъ исплашили сте се хж отъ тѣхъ; защо се страховате толкова, най не сме се били още съ турцитѣ както трѣбва, знайте ли че отъ вчера насамъ имаме всичко 6 раници и двама солдати убити, небойте се нѣма защо да се страховате, турцитѣ се още вждѣ Джуранлии, дѣто нежемъ да ги искъртемъ отъ корията, а вий сте искали да бѣгате? Азъ слушахъ тия думи оттѣхъ и се радвахъ да но да е тѣй, че да се нестрахуваме. -- Тѣ бѣхъ испратени тамъ за единъ червенъ конь за да го закаратъ на нѣкой офицеренъ, дѣто се панкавихъ съ него, щото ту го хванатъ, ту го истърватъ, най сѣтнѣ съ помощта на граждани и селене, хванахъ го, като бѣше спънатъ съ пайвантъ, качи му се единъ отъ салдатитѣ и го закарахъ къмъ битката. Азъ малко се насърдихъ отъ думитѣ имъ, но като нѣмахъ работа вече тамъ, защото сѣдахъ на западнии край отъ града, трѣгнахъ си и си отидохъ. Часа бѣше 11 т. кога влѣзохъ въ дворѣтъ, зетъ ми Иванъ Русевъ ма извика: ела самъ тука, стига вече ходи, помогни ми малко да направимъ фишеци та да се готови за утрѣ, че заре казватъ турцитѣ били пристигнали на близо покрай града, щото не се знай какъ ще стане. Послушахъ го, даде ми баруть, коршуми, книга калъиче и почнахъ да правя, като ги измирахъ въ сжщото врѣме на нищова и пушката за които се приготвевахъ; та слѣдъ извършванието на туй, показа ми тевтерчето си, въ което имаше написано подробно всичкитѣ си верисии по Доброд-